

Η ΒΙΒΛΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΉ ΕΚΔΟΣΗ

ΧΡΟΝΙΑ Α΄
ΦΥΛΛΟ 6

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΠΑΜΠΗΣ Κ. ΧΡΕΔΙΑΣ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ
Ν)ΒΡΗΣ-Δ)ΒΡΗΣ 1923

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΧΡ. ΠΑΛΑΜΑΣ: Γεροντικά σοννέτο.
 ΜΠΑΜΠΗΣ ΧΡΕΔΙΑΣ: Δυστυχισμένοι άνθρωποι!
 ΣΑΝΤΡΟΣ ΑΡΙΣ: Κι' ο ήλιος γέρνει...
 Γ. ΤΣΟΥΚΑΑΣ: Ίδού ο νυμφίος έρχεται...
 ΣΤ.ΘΗΣ ΖΑΡΚΙΑΣ: Για πάντα σκλόβι.
 Δ. ΣΙΩΜΟΠΟΥΔΟΣ: Ο πολεμιστής,
 ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΣ: «Φθινέπωρο» στέ φθινέπωρο.
 Θ. ΣΚΟΥΡΑΗΣ: Άπ' τὰ «Πάρωρα»
 ΑΚΙΣ ΜΙΡΑΝΑΣ: Νόχτα πολέμου.
 ΤΙΜΟΣ ΒΙΤΣΩΡΗΣ: Πρόωση.
 JEAN MORÉAS: FUNERAILLES
 (Άνθρωποι και γράμματα, Νέα βιβλία. Μι-
 κροκουβέντες, Δάθια, Περιεχόμενα εξαμήνου.)

Γράμματα, επιγές κλπ. στέλνονται στή
 ίδια διεύθυνση προσωρινώς.

ΔΡΑΧ. 9

Τίποις Βιβλιοπωλείου "ΜΙΚΡΑΚΙ,"

Η ΒΙΒΛΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΧΡΟΝΙΑ Α!
ΦΥΛΛΟ 5-6

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΠΑΜΠΗΣ Κ. ΧΡΗΛΙΑΣ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ
(Ν)ΒΡΗΣ-Δ)ΒΡΗΣ 1923

ΓΕΡΟΝΤΙΚΑ ΣΟΝΝΕΤΑ

(Με τὸν τίτλο αὐτὸ ὁ κ. Χρῆτος Παλαμῆς, ὁ μεγαλύτερος ἀδερφός τοῦ τρανοῦ μας δασκάλου καὶ ποιητῆ, ἔγραψε μερικὲς σειρὰς σοννέτων. Ἀπὸ μικρὸς ἔγραψε στίχους καὶ μάλιστα «ἐτράβηξε τ' ἀδέρφι τοῦ ψηλά στὸν Παρνισσὸ». Ὑστερα δὴ μὴς ἢ κοινωνικῆ, τῆς θέσης καὶ οἱ διαφορὲς κοινωνικὲς τῆς ἐνασχόλησες δὲν τὸν ἄρισαν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ποίησιν σὺν ὅλες τῆς ζωῆς καὶ ἰδιοτροπεῖες τῆς. Ἐγραψε πολλὰ καὶ διαφορὲς μελέτες, ἰδίως γιὰ τὴ Μεσολογγίτικη παράδοσιν. Ὁ κ. Χ. Π. ὑπηρετήσῃ ὡς ἀνώτερος Διοικητικὸς Ἐπάλληλος (Νομάρχης πολλὰ χρόνια) καὶ τῶρα ἐρίσκειται στὸ Μεσολόγγι δικηγορώντας.)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ ΚΑΙ ΓΙΟΡΤΕΣ

ΤΗΣ ΓΑΒΒΛΟΥΣ

Στὸ μέγα ἀμφιθέατρον ἀπὸ τῆς λίμνης γύρω,
τοῦ Βραχωριῶ καὶ τοῦ Ζυγοῦ τὴν ἡμέραν, πλάγιαδα,
τὸ πανηγύρι τὸ διπλό:— Εἰς τὸ χωριὸ τριγύρω
στένουν τσαντήρια τοῦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ἄρῃσχοι μὲ γιορτάδα

Ἐκδόθουν γιὰ προσκλήνημα — τῆς Παναγίας τὰ γέννα
στὸ λόγγο τῆς Κατερινῶς τῶμορφο Μοναστήρι
μὲ τὰ τρεχούμενα νερά, τὰ λεῦκα τὰ θρεμμένα,
καὶ ἀνταμών ἢ ζυγαριὰ μὲ τὸ θυμιατῆρι...

Γιομίζει τὸ Καθολικὸ καὶ τὰ κελιά θεοῦζου
καὶ ἄμα σχολάσῃ ἡ ἐκκλησιὰ εὐθύς στὸ φαγοπόσι
Ἄρχοντοι καὶ Πολιτικοί... Καὶ οἱ πολλοὶ γυρίζουν
εἰς τῆς προμάτιας τῆς καλακῆς, τὸ ζωηρὸ παζάρι
ἀδειλαγαὶ στὰ ψῶνι τους καὶ στὸ χορὸ οἱ πρώτοι
καὶ οἱ γερῶντοι στὸ κελί, ὁ ὕπνος νὰ τοὺς πάρῃ...

Τ ΑΪ ΔΗΜΗΤΡΗ ΤΟΥ ΕΠΑΧΤΟΥ

Πραγματευτής, ξεφαντωτής, προσκληγητής, μιά δλοι του Άϊ—Δημήτρη αφήφουν πελάου τή φοβέρα, στό μωζωχτό του Έπαχτου πιάνου άραξοδύλι μέ τήν κορών' άπάνουθε του Καστρού τή γαλέρα.

Άρχόντισσα παλαιϊκιά φιλοξενεί τ' άσκέρι κάθε λοής μαγειρείμμα, μέ κάθε ξεδοκίμι... Ξεφάντωμα, συμάρματα, ως του πουρνου τ' άπτερι, ξεχάνουν και τήν Έκκλησιά, του Άγιου τή μνήγη.

Σεργιόνια κάτου στό γιαλό, σής λεύκες, στην Ποτίστρα, στ άγναντια απάνου του Μωριά, στού Νοβν το περιδύλι... κι άργά στό ζωοπάζαρο και στην πονηγουριστρα,

—τής ώμπρριάς ξελόγιασμα —ξεπέφτουνε τό σκελίη μέ τό πουγγί τους άδιάνο και τήν καρδιά γιομάτη και χορτασμένον ως κι αύτου του γέροντα το μύτι.

1913

Τ ΑΪ ΓΙΑΝΝΙΟΥ ΤΟΥ ΡΙΓΑΝΑ

Άποσπερου, τής γειτοιάς τ' άρσενικα ελασάβρια μέ χάχαλα και μέ χαραίς —του λαμπαδάρι ήμίρα— ν άνάφουν σέρνουν φρόκαλα σής πλατωσιαίς άνόρια, τήν πιε μεγόλη τή φωτιά, ποιό νά περάστ περα.

Άνήμερα στά σπητικα των κοριτσιών μελισσι τής γιότης και τής ώμωρριάς τ' άγγιαχτο λουλουδι τά ριζικάρια, μάντιμα στού μολυδιού τή χύσι, στού κλειδωνα άλληλοούν τ' εταριαστό τραγουδι.

Κι όληημερα, ή νοικουραίς τής Άμπλιανιτοπούλης άκαρτερουν άπ' του Ζυγου τής άροσερές βραγούλες καλοκαιριού τή μυρουδιά, τής βραγανής τά κλώνια...

Πάει και τούτην' ή γιορτή στα περισμένα χρονια. —πάνε, έσβύσαν ή φωτιές, τά ριζικάρια γύρω, έστράγγισε κι ή ρίγανη στού όριγκά ν το μύρο.

1920

ΧΡ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ!

Πρωί-πρωί μόλις είχε ξυπνήσει ό Στάθης ό Μαλακός και τοιμαζότανε νά πάει στή δουλιά του, άκουσε χτύπο στήν πόρτα.

Άνοιξε. Είταν ό ταχυδρόμος. Τούφερνε γράμμα. Από τ' πανώγραμμά, που είτανε μέ μολυβι γραμμένο, γνώρισ εύτός ποιός τ' έστειλε και ξεφώ νισε μέ χαρά:

—Γυναίκα, γράμμ' από τ' Σπίρο μας...

—Άλήθεια; Και πετάχτηκε όλοστογγι, νά δει, νά πιάσει στα γέρια της τ' ό γράμμα, που ρχότανε από τ' παιδί της, μέσ' από τ' θάνατο και τις φλόγες του πολέμου. Γοεμυλιαστά τέπια σε. Τ' όφερε στα χείλια της. Τ' ό κα αφιλόσε μέ τ' όσην άγάπη, σ' άνάσφιγγε στήν άγκαλιά της τόν πολυχαπημένο και μονάκριβο γιό της που χε δυμιου χρόνια νά τ' όνε δει. Είχε κι' άλλονε γιό τ' ό μεγαλυτερο, μ' ά κείνος σκοτώθηκε τ' ό δώδεκα στο Σαραντάπορο και μείνανε μ' αύτ' όνε μονάχα τόν άκριθ' όνε τους.

Ό ταχυδρόμος δέν παραξενέφτηκε γι' αύ τ' ό, π' όδλεπε. Κάθε μέρο του τυχαιών τέτοιες σκηνές.

Τ' ός είπε «καλώς τ' ό δεχθήκατε» και γύρισε τις πλάτες νά φύγει:

—Στάσου κυρ' Πάνο!

Ό Ταχυδρόμος στάθηκε:

—Γυναίκα, δ' όσε μιά δεκάρα, γιατί έγω δέν έχω άπάνω μου.

—Δέν πειράζει. Κ' έστρεψε πάλι ό Πάνος νά φύγει.

—Όχι, δχι θ' ό πάρεις... Έλυσε τόν κόμπο του μαντυλιού της, πουχε δεμένα λίγα φιλά.

—Νά πάρε ένα κισάρι και σέ φχαριστού με πολύ, που μ' έφερες χαμπέρι από τ' Σπίρο μας.

Ό Ταχυδρόμος έφχαρίστησε κι' έφυγε. Τ' ός έγραφε πολλά. Μιά κέλλα γιομάτη. Έγραφε, π' ός είτανε στο νοσοκομείο. Π' ός είχε λαβωθεί σέ μιά μάχη και παραλίγο μ' όλι στα νά σκοτωθεί. Είχε π' ός μιά όβιδα μπροστά του κι' άφου χ' όδηγε κ' όμπορο μέσα στή γι' ό έσκασε. Σήκωσε φιλά τ' ό χ' όμα και τ' όνε πετάξε κι' αύτ' όνε πέρα. Χαλίστηκε. Δέν είχαρε που δρίσκαται. Ύστερα σ' ά συνήρθε λίγο, έβλεπε π' ός είτανε στή δεξιά μεριά στο στήθος χτυπημένος και στο ζερβί του χέρι από τ' όβιδα.

Είχε τ' όρα δυό μ' όνες τ' ό νοσοκομείο.

Κόντεθε νά γίνει καλό, κατάκαλα. Μονάχα, π' ός είχε μεγάλη άδυναμία και τ' ό χέρι του θ' ό μένει δλαμένο. Ίσως π' ός κι' άδεια... Άκούσ νά πάρει άδεια ό Σπύρος! Νά τον έδ' όνε στο χωριό! Νά τόν άγκαλιάσει ή μ' όνα του κι' ό πατέρας του, ύστερα από τ' όσα χρονια! Παιδικι άμυστακο τ' όν άρπαξαν από τ' όν άγκαλιά της και τ' όνε ντύσανε τ' ό χακί. Τ' όρα θ' ό τ' όνε δ' όνε άντρα και μέ μουστάκι κ' όλας! Και νά δ' ότε που ή μ' όνα του τ' όχει έτοιμη και ν' όγη. Μιά όμορφη και καλή κοπέλλα. Τ' όν Άρετούλα της Μπούργαινας. Όρτανούλα, μ' όν όνλεφτίρα και καλή. Τ' ό κρίμα όμορφ, νά μείνει σακάτης! Άμα τ' όνε δ' ό σε τέτοια κατάσταση, ή Άρετούλα, μπορεί και νά μ' όν τ' όνε θελή, ει! Σακάτης άνθρωπος μαθές. Άχ! άναθεμα τ' όνε π' όλεμε!...

Αυτήθησαν πολύ για αύτ' ό, που τ' ός έγραφε: Π' ός τ' ό χέρι του θ' ό μένει παντα δλαμένο. Θυμάζεται για τ' όν πατρίδα β' όπετε κι' αύτ' ός!

«Είνε μεγάλη άνάγκη, δ' ός κ' όματε νά κονομήσετε δυό κατ' όστ' όρικα και νά μου τ' ό στείλτε. Μ' όν χρειάζονται!»

Αύτ' ό έγραφε τελευταία κι' έκλεισε τ' ό γράμμα λεγοντας νά π' ός νά χ' όρετισματα σ' όλους τ' ός γειτόνους, μέ τ' ό όνέματ' ό τους ένα-ένα χωριστά.

Ό γιός του: π' ός νά άρωστ' ός γυρέσει παρ' όδες. Π' ός νά τ' ό στείλουν, κι' ό που νά τ' ός βρ' όνε που δέν έχου;

Δυό γέροι αύτ' ό, άδύνατοι για πολλές δουλιές. Ίσ' ός τ' όια τ' όια που β' όνουν τ' ό φωμ' ό τους και κ' όνο λιγοστό:

—Είχ' ός τί λέω, γυναίκα; Νά π' ός μέσα στή χώρα και ν' άνταμώσω τόν Άλέκο τόν Κόντο. Αυτ' ός δ' όνει σέ τ' όσους και τ' όσους, δέν πιστέβω νά μ' ό μ' ός δ' όκει κ' ό έμ' ός.

Έτσι έκαμε. Τ' όν Κυριακή μπήκε σέ μιά σούστα και βρ' όθηκε στή χώρα. Πήγε στο μαγαζι του Κόντου και τ' όνε βρ' όκε που δ' ό τι ξεμπλεξε τ' ός λογαριασμούς του μ' άλλον όφειλέτη:

—Τι κ' όνετ' ός κυρ' Άλέκο...

—Καλόστονε. Τ' ός δ' όσε τ' ό χέρι ξερά.

—Δέ θ' ό μέ κονομήσεις κι' έμ' όνα κανένα λεφτό, κ' ός Άλέκο νά στείλω στο παιδί μου, που νά άρωστο στρατιώτης...

Δέν τ' ός τ' ός εύτ' ός άπάντηγη. Κοίταζε ψηλά τ' ό ταβίτι και προσηοιήθηκε π' ός δέν άκουσε.

—Έ, τί λές. κ' ός Άλέκο;... π' ός τ' ός ό Στάθης μέ πολύ χαμηλή φωνή, σ' ό μ' όπως νά φ' ό

ΚΙ Ο ΗΛΙΟΣ ΓΕΡΝΕΙ...

Ο ήλιος γέρνει πέρα σταίς ανθώνες...
(παντάδες, μενεξέδες, άνεμώνες...)

Οι κυκλαμιές τάρχτηκαν στή δύση—
(Ω τά όνειράτα κι οι άναμνήσεις...)

Μακρυά κάπια έκκλησούλα άργουσημαίνει...
(του χωρισμού ή ώρα ή πικράμένη...)

Πώς φεύγουν τά πολλάκια φοβισμένα—
(Κι ω τά ματάκια σου τά δακρυσμένα...)

Σέ λιγο θάκουστέ ή φωνή του γκιώνη—
(μές στή βουδή τή νύχτα που σιμώνει...)

[Τελιωτική μορφή: 28 8-23]

ΙΣΑΝΤΡΟΣ ΑΡΙΣ

ΙΔΟΥ Ο ΝΥΜΦΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

Παρθένες, που μές στή βλοιά μεσάνυχτα
λευκοντυμένες, με φανούς, τον έκλεκτό Νυμ-
φίο,
στά χρόνια μου τά παιδικά συγνά ή ψυχή
σας έφερνε,
άπό του θρόλου τόν νησι, στή φαντασία τό
πλοίο.

Λευκές, γαλήνιες, σιωπηλές, μέσ σιά βλοιά
μεσάνυχτα,
θιμπό αντιφέγγιζε τό φώς στήν ύψη τή γλομή-
σας.

Ω, πώς συγνά μέ τά δρομά της συλλογής δε-
νότανε
ή παιδική μου ή ψυχή και σέρνονταν μαζί
σας...

Μά τώρα, ω που σας έλειψεν ή σύνεση κ ή
φρόνηση,
μωρές παρθένες, ή πικρή, συγνή σας άγωνία
πώς μου λυγίζει τήν ψυχήν έκείσσια σέ όδηση
εύλαβική μπρός στήν τρανή, φοιτηή σας έρη-
μια...

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΚΛΑΒΟΙ

Δέ μās γελούνε οι άνοιξες μήτε οι χαρές κι...
(δόςες...)

μόνο μās σκιαζει ο άντιλαλος της ίδιας μου
(ψυχής...)

στά σκότη που μās τρόβηξε τό μαγεμένο τάστρο
που μόνηθε τό γέννημα μās πίστης, μās ζωής.

Έτσι γυμνή σε θέλω έγώ δίχως στολίδια θάρ-
δπως ή φύση σου ταξε (θαρα)

Σκλάβο στα στήθια ενός κρινού που ιδανικό φλο
(γίζει)

τήν σέρνει σκλάβο τόνειρο κι ή εύτυχία των
(άλλων)

Η δίψα σου νάν άθύστη κι ή πείνα σου μεγάλη
Τί κι αν έρθουν άνοιξες στή φυλακή μου μέσα
και μπιρες ά μέ ρίζουνε στήν άμμου, ή ένα θρόδι
Σκλάβος έγώ στο ιδανικό κι αν οθήσει τόνειρό μου

και μέ κυκλόςει πιά βαρύ τό θρόβαρο σκαταδι...
Ποιος μπεχλιθάνης γέλασε στήν έρη σιωπή...
και νιότασε τά γέλια του συν δίκοπα μαχαίρια
Πλέξε τά χρισου πιτά ής ά δικάμου χέρια
Είναι σιωπή τό ιδανικό το υπέριστο σιωπή...

ΣΤ. ΘΗΣ ΖΑΡΚΙΑΣ

Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

— Άνάθεμά σε, βασιλιά, κ έσύ και τό καλό σου
έντεκα χρόνια ο άστυχος νά πολεμώ στάχιόνια

Αυτό που πάει μπράκι μοι κι αυτό που πλάτε
[ξένοι

Χριστού νά μη γλεντήσετε, Λαμπρή νά μη χα-
ρήτε.,

Τά γιορτερά μη βλάτε κιέμένα αν συμπ. νά ε.
Κι αν βρήτε τή μανούλα μου νά καρτερεί στο...
(δρέμονε)

Άντυγή και ξυπόλυτη και κακομοιριασμένη,
Άχ! μήν της λέτε τίποτες για τή ζωή που κίνω
μόν πέστε της πώς τά περνώ με γλέντια, με
τραγούδια

Γιατ είνε μάνα και πονεί μάνα κι άναστενάζει...
τραγούδια

“ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ,, ΣΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Μόλις είχαν σηλωθεί από τό τραπέζι. Ο
πατέρας έφυγε διαστειλός γιατί τον πε-
ριμένα ενός παρκαγγελιοδόχου στα κατάστημα.
Η μητέρα έτοιμαζότανε νά πάει στί σπίτι
της κυρίας Λορέας νά της κρατήγη συντροφια
έλο τό άπόγεμα και νά τή συλλυπηθεί για
τό θάνατο της κόρης της που πέθανε έδώ και
μια δρομάδα στήν πρωτεύουσα.

Ο Νότης τό μόνο παιδί τους πήγε στή
βεράντα. Πήρε μιά ψαθηνία πολυθρόνα, τήν
τοποθέτησε πλάι στή άνοιχτή παράθυρο, και
κάθησε, άείνοντας ένα βιβλίο που κρατούσε,
μέ σταχτι ξύφυλλο και μέ τίτλο από θυζαν-
τινά στοιχεία, να πέσει στα γόνατα του.

Μιά αθυμία άπλώθηκε στήν ψυχή του
Μιά νοήλεια περιέχισε έλο του τό κορμι.
Ο νοός του πληνόταν σ' άριστες και θαμπές
άτμοσφαιρες.

Τό ψυθι της πολυθρόνας έιταν ύπό, οι λι-
νές ρίγες που διασταυρώνανε τά γιολιά της
σέρρας μούσκεμα, τό χρώμα στις γλαστρες
λασπωμένο μοιούδι είχε από υέρες νά ποτι-
σταί.

Όξω ο ούρανός σκεπασμένος μέ ένα άπέρα-
ντο σκοτεινό συννεφο, πού και που μια πνοή ά-
νέμου, συν άτμος, έο ούσε τους μισόγυμνους
κλώνους των δέντρων και τά ύπόλοιπα κίτρινα
φύλλα τους πέφτανε άσθενικά στή γής μουρ
μουρίζοντας ένα λυπητερό τραγούδι

Από τά βελονάτα φύλλα του πέρκου στά
ζανε φυλές σταχλαγματιές, λές και τό δέντρο
προκισιανόνταν τον έοχμό της έποχής: πού τό
άνγκάζει νά μουγγροζεί για μήνες πολλούς
και δάκρυζε για τό κακό πουδέν εΐται μακρυά.

Μια βροντή άνάργια, άλαργινή. ήστερα
κι άλλη...

Στό δρόμο παιδιάτικες φωνές τραγουδοϋ
σαν: «- βρέξε, βρέξε Παναγία...» κι άνόμια
σ' αυτές ή χοντρή φωνή του κύρ- Ζαχαρέμιου-
ένός γνωστού ταμπέλη- που έλεγέ σ' έναν
άλλο:

— Νικολό, ή Νικολό πάμε για ταλλιάγκους

Βαθύθυμος ο Νότης σήκωσε τό βιβλίο
άπό τά γόνατα και τ' άνοιξε θπου λαγί. Έρ-
ριζε τό βλέμμα του σε μια παράγραφο και

διάβασε: « Μά τά χαλκοβαμένα σύννεφα ει-
χαν σκορπίσει άπλώθηκαν στη θέση τους βι-
θιομαζεις στενες λουρίδες που έλιωναν σιγα-
σιγά σε καταχλια βιολέντινη, βαθιά, μουντα
βιολέντινη.»

Και ξανασήκωσε τό βλέμμα του. Τόρρι-
ζε έξω. Ο ούρανός πιά πυκνα σκεπασμένος
τώρα. Ψιλές σταχλαγματιές άνάργιας βροχής
χτυπούσαν στις σταγού. Μια βροντή δυνατή
έκανε νά τρίζει τό τζαμωτο της σέρρας. Και
πάλι, ο Νότης, διθύστησε στο διάβαση.

Κύριε Νότη ή δεσποινίδα Θείμα... ακού-
στηκεν νά λεί η φωνή της Μαργαρώς άπο τή
μισόγυρτη πόρτα της βεράντας. Ο Νότης δέν
τήν άκουσε, για αυτό ή χοντρή ύπηρετρια κρε-
μύντας τήν πετσέτα των ποτηριών στα κάγ
γέλα της σάλας μπήκε μέσα και ξανάλαμει:

Κύριε, ή δεσποινίδα Θείμα... θέλει τη
μητέρα σας νά έχει φύγει... Τι νά της πώ...
Ο Νότης ξηπάστηκε. Άφισε το σταχτι
βιβλίο, άνιστηκόθηκε λιγο από τήν πολυθρό-
να, εύτώς ξανακόθησε και μέ προσποιημένη
άδιαφορία είπε στήν ύπηρετρια:

Πές της λοιπόν νά περσίει... ής έρθει...
Η μητέρα σου κι αν είναι ής γυρισει...

Η Μαργαρώ βγήκε. Στι χοντροκυμμένο
πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ένα ύποψιαστικό
γκιμόγελο. Και πάλι ξανακούστηκε ή φωνή
της:

-Περάσετε δεσποινίδα... Στι βεράντα ει-
ναι ο κύριος Νότης... Περάσετε...

Η Θείμα προχώρησε προς τή πόρτα κ' ή
Μαργαρώ έκλεισε πίσω της τήν τζαμώνα πόρ-
τα άρου μέ τρόπο τράβηξε τό σκοτσέζικο
κουρτινάκι. Τό χοντρό χαμογελο ήνα ζωγρα-
φίστηκε στα γέλια της και μέ σιγανή φωνή
μουμουρίσε διατχίζοντας τό μακρύ κορινθόρι
«-Τυχάρος πάλι σήμερα... Λές κ' είγανε συν-
ενοηθεί... Μ' άρου άγαπιώνται τόσο άσ' ους
νά χαρούνε τήν άγάπη τους...

—Θελμίτσα μου, πώς αυτόί βώτησε ο Νότης
πληνοντας τό δεξί χέρι της Θείμας στα δικά
του.

—Στό μήθημα του πιάνου πέραινα και
περιώτικος άνβηκα νά δώσω της μητέρας σου

αυτό το δέμα... Δεν είναι εδώ!

—Όχι. Καλύτερα όμως τί λέει

Η Θείμα κατέβασε τα μάτια της.

—Πρέπει να φεύγω Νότη μου... Ίσως πει τίποτα... Δεν κάνει να μείναι με μόνιμο...

Ο Νότης την πλησίασε πιο πολύ. Πήρε τις νότες από την άμασχαλη της και το δέμα. Γ' ακούμπησε σε μία καρτέλα.

—Μείνε για λίγο Θείμα μου... Έχω ανάγκη της συντροφιάς σου... Έρχεσαι σε στιγμή μη που σε χρειάζομαι... Είμαι τόσο δύσθυμος, Θείμα!...

Και την πρόβλεψε ολόφωτο προς την ψαθηνία πολυθρόνα. Γής έβγαλε το μικρο κόκκινο καπέλλο της. Τα μαλλιά της μπουκλές καμωμένα, μαύρα σαν έθνος, τριγυρίζαε το λευκό πρόσωπό της. Στο κενό και στο φρεμά της διακρινόταν πιστολιές βροχή.

—Κάθισε τώρα... Κάθισε... είπε ο Νότης σπρώχνοντάς την προς την πολυθρόνα. Η Θείμα καθίσε, πήρε το βιβλίο με το σταγυτι ξωφύλλο και με τα δυζαντινα στοιχεία. Διάβασε: «Φθινόπωρο».

—Βλέπω διαβάζεις βιβλία άαίσιμα με την εποχή, άναγε στο Νότη. Και αυτός πού είχε καθίσε σ' ένα σκαμνί και άκουμπησε τον άγκυ να του στα γονατά της Θείμας είπε:

Νοί, το διάβασε άισ καιρο... άπό τώρα το ξαναδιαβάζω... Και θα το διαβάζω καθε τέτοια εποχή... Έτσι κανέ το νιώθει καλύτερα...

Και σώπασαν. Η Θείμα περιεργάζοταν τις σελίδες του βιβλίου. Ο Νότης την κοίταζε άχρόταγα, της χείδανε την άκρη του χεριού της.

Όξω έδρεχε τώρα πιά δυνατά. Οι θρονές είχανε σταματήσει. Η Θείμα έλεισε το παράθυρο και:

—Πώς θα φύγω, έκανε περνώντας το μπράτσο της στο λαιμό του Νότη.

—Όχι, Θείμα, κιάν σταματήσε η βροχή να μείνεις... Θέλω, σου είπα, να σε νιώθω σιμά μου... Δεν ξαίρω τι μ' έχει καταλάβει... Νά, σά να είμαι άρρωστος... Πρίν νάρθεις σε συλλογίζομουν... Σκέφτηκα προς στιγμή να σου μηνύσω, μα δέν τολμήσαν...

Και σηκώθηκε, πήρε μία κιόβλα και κάθισε πλάι—πλάι της. Η Θείμα έριξε μία

ματιά στην πέρτα κύστερα σκύβοντας φίλησε το Νότη στο στήμα.

Ο Νότης άρχισε να διαβάζει κομάτια άπό το σταγυτι βιβλίο.

—

—Κλείστο, φτάνει πια Νότη, μέ πειράζει... Μ' άρρώστησε κι έμένα... είπε η Θείμα ψιθυρίστα και λίγο κλαψορικά, ένω τραβούσε το βιβλίο άπό τα χέρια του Νότη που αυτός έκολουθούσε να διαβάζει με παθιασμένη φωνή.

Η βροχή έπεφτε πυκνή τώρα και σφεδον σε κάθε λεπτό ύπνοσες θρονές σκίζανε τη θραυιά άτμοσφαιρά. Τα δέντρα σπαζανε, τα τζάμια θάμπά άσπολούνε τώρα να περυσί.

Κι' ο Νότης έξυκολοθούσε να διαβάζει το σταγυτι βιβλίο: «Τι πλέρη» είπε η Εύανθία και άκουσε να π' έση το βιβλίο άπό το χέρι της.

«Φθινόπωρο», είπε ο Στέφανος.

Έδρεζε και η βροχή κρυστανε σαν πυκνό δίχτυ έξω άπό τα τζάμια κι έκουσε κάθε θεά' πλυμένα άπό τη βροχή και πίζαν μόνο θάμπά τα φύλλα που έμειναν άσφα στα κλαδιά της λεύκας.

Λίγες στιγμές δι' αλληλεπικαίνεις. Η Εύανθία έξυρα το δάχτυλο στα τζάμια, σά να ήθελε να γράση τί σέλλες της βροχής πού νοτίζαν το τζάμια άπέξω. Βαταίνε γούστε εξαφνα:

«Μαί περυσίσε χεί το άπόγεμα ή θεία Κατιγκωί»

Και στάθηκε ο Νότης γούστε λίγα φύλλα και άγγουσε μία ματιά τώρα της Θείμας ξανόρμισε το διαβασμα: «Το φθινόπωρο είχε προχωρήσει, και τα φύλλα λιγοστά και κίτρινα άπόμειναν στα δέντρα που άπλωναν έδω και κεί άνοιχά στο μικρό κάμπο τα γυμνά κλαδιά τους σαν άδύνατα, μακριά, σκελετωμένα με δάχτυλα άνοιχτά, κ' έδιναν έψη πιά μελαγχολική στη θύλη μέρα»

—Νά γούστε Νότη μου, να γουστε άσησε πιά το διάβασμα... Σου λέω, μου κάνει κακό... Φτάνει πού είναι πληγτικός ο καιρός, διαβάζεις και τέτοια βιβλία!... Είπε η Θείμα. Η φωνή της έτρομε, στο λευκό πρόσωπό της ξεγυθίθηκε μία μελαγχολία. Κι' ο Νότης σγεδόν δακρυσμένος έσκυψε την άγκυλίασε και μουρμουριστά ψιθύρισε στ' αυτή της, ρίγοντας το βλέμμα του στη νέα σελίδα του βιβλίου: «Τριγυδούσαν μαζί και οι δύο, κ' έφτα-

ν άπάνω το τραγούδι τους τριμουλιζόμενο:

Σά φύλλο ξερό
στο κλαδι ξεχασμένο
προσμένω καιρο—
τι τάχα προσμένω;

Και σώπασε. Η βροχή είχε σταματήσει με τα σύννεφα πυκνώσανε όλοένα. Ένα άνάργιο άγερακι άρχισε να φυσά και να σπέρνει τα κίτρινα φύλλα των δέντρων. Το πεύκο μουρμούριζε και σαν ήχώ λές έπικναλάβαινε το στίχο που ο Νότης ψιθύριζε στο αυτί της Θείμας:

τι τάχα προσμένω;

Κι' άξουνα άπιστε το σταγυτι βιβλίο να πέσει άπό τα χέρια του, πήρε σφιχτά στην άγκυλιά του τη Θείμα που άκρυσμένη έγυρε στον ώμο του.

Και γέροντας το πρόσωπό του σιμά στο δικό της έκανε:

—Κλάψε καλή μου...

Έξω το άγέρι έξυκολοθούσε να σ' ορπά τα φύλλα μουρμούρα σ' άνωπυρου ποτίζε την άτμοσφαιρά. το σταγυτι βιβλίο με τα βυζαντινα στοιχεία έμεινε χέμω άνοιχτό κι ο Νότης με τη Θείμα άγκυλιασμένοι μισοκλεισαν...

Σύρα. Όχτώβρης 1923 ΒΕΑ ΦΡΕΡΗΣ

ΑΠ' ΤΑ "ΠΑΡΟΡΑ",

Στον ποιητή Ρίχη Γκόλση.

Μαζί σου πλέει μου κι' ή ζωή γεγύρι μαγεμένο, σαν κι' ίδιος νόμος το γραπτό της μίρας μας να έριζει.

Μουραίοι έμεις και κλίνουμε δειλοί στο πεπρωμένο και τη γεμένη μας ψυχήν ο πόνος τη μπασίζει...

Νυχτοκοπούμε πάρωροι σε μία φριχτή άληθεια έγω πιστή σου συντροφιά και σ' άγλυκή μ' άδερφι κι' οι χαροκόπ' οι ζωτικί ζυτούμε άθανασία, πάμε γι' άθίνατο νερό με ή θρυσυμένα στέρφει.

Άδς μ' άδερφέ περηγοριά, δς μ' άδερφέ γαλήνη κι' έγω με το τραγούδι μου θά ή χαρίσω γλώκα ώ! πώς άπόψε ή άχνα σου τα κλυματά μου πίνεις!...

Πονώ! μα βλέπω ή έψη σου να λέει με «Έν τούτω νίκα».

Θ. ΣΚΟΥΡΗΣ

ΝΥΧΤΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

III

Κιατέλιωτος μάς είναι ο νεκροκάμπος κεχουμε γινει εώ' ίδια στοιχειά μπρος ξέφυχα τραβήμε απ την τραχιά τήν κούραση, πρό; ένα βέβαιο θάμπος

Δέν ξεδιαλύνει τώρα σεμάς λάμπος κανένα, τήχει πνίξει η μιζερία που μάς κατέχει, η τούτη ανημποριά που μάς βεραει αλυπητά της, σάμπος

σ' αμόνι να χτυπάει και σε στουρνάρι Κιαπέλπια τραβήμε στο μοιραίο κ' η πέρασή μας πνίγει ότι ωραίο

έχουμε κιαψηλό μες στη ψυχη μας... Χίμαει μέ λυσσά σπινυ μας να πάρει ο χάρος ότι εμείνει απ τη ζωή μας

ΑΚΙΣ ΜΙΡΑΝΑΣ

ΠΟΡΩΣΗ

Κάτι σαν άνθρωπος
κάτι σαν ψέμα,
κάτι άπρόσμενο μ' άληθινό
κι' έλαμου μέσα σ' άχ
Γιά αίμα [τη.
ένα φρικίασμα κάπο
τε άκώ.

Όλα στή μίρα τήφη
τά θήματά μου, [σα
κι βλες οι φρένες μου
δίχως άχό,
μ' έναν ειομό,
μέ δίχως βλέμμα.—

ΤΙΜΟΣ ΒΙΤΣΩΡΗΣ

JEAN MORÉAS

FUNERAILLES

Φωνές λικνίστε μας λικνιστικές φωνές, καιπάλι Μισοβυσμένα άχοι των που μάς φεύγουνε πρ-
μάτων
της μούλας κουδονίσματα στο γύριμα των δρό-
μων.
Φωνές λικνίστεμας λικνιστικές φωνές και πάλι.

ΒΙΓΛΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Συνδρομή για ένα χρόνο δραχ.	25
» » έξι μήνες »	12,50
» Εξωτερικού Φράγκα	25
» Αμερικτής Δολ.	3

Οι συνδρομές προπληρώνονται

Γράμματα, επιταγές, χερόγραφα κ' ό τι ενδιαφέρει τή « Βίγλα » :

Μ π ά μ π η Κ. Χ ρ έ λ ι α
Μεσολόγγι.

Πέρατε μια έξιμηνη και ακόμα οι περισσότεροι από τους κ.κ. συνδρομητές μας δεν έχουν ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς τους με τή Διαχείριση. Επίσης πολλοί φέρνουν δυστηροπίες για τήν πληρωμή στ'αναίσχυρα χάρτα.

Λειτουργούμε ακόμα όσους έχουν σκεπτό να υποστηρίξουν τή «Βίγλα» να στείλουν το αντίτιμο τής συνδρομής τους, άλλο ως να μάς χρεώσουν τα φύλλα, ή το αντίτιμο τους, με τήν πληρωφορία ότε δεν επιθυμούν να συνεχίσαι ή συνδρομή τους κ' έτσι να κανονίσουμε κιεμεις τα βιβλία μας.

Και σεις παλιά άρωματικά ζαλίστεμας και παλι μυροπυρές από τούς θερσιμους μιλλιων κλεισμένων, στόματα, ρόδα, σόρκας από μόσχο, κεχριμπόρι — Ω έσεις παλιά άρωματικά ζαλίστεμας και παλι.

Τή χειμωνιάτικη θαμπήν, αυγίν έ σπίνος στή χειμωνιάτικη αυγίν έ σπίνος έβρυβάθη — Φωνές λικνίστε μας, φωνές λικνιστικές και πάλι.

Τά κρίνα θερσιτήκανε τόν κήπο και τή ρόδα και στών άλλόκοτων νερωί τήλ άκρη τή γεράνια — Ω σεις παλιά άρωματικά, ζαλίστε μας και παλι.

(Μετόφραση)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Βγάλαμε τό φύλλο τούτο για τό Νοέμβρη και Δεκέμβρη, έπειδή δέ θελήσαμε να σημειωθεί καθόλου διακοπή. Κ' έτσι σ' εχονέθοντας τούς δυό αυτούς μήνες φτάνουμε στό Γεννάριον, που καθώς αναγγείλαμε, μεταφέρου τήν έδρα στην Αθήνα, έγκαταλείποντας φαινομενικά τό Μεσολόγγι, κι από τώρα ή «Βίγλα» Μεσολογγιτοπούλα — Αθηναία

Κυριώτερος σκοπός τής μεταφοράς είναι ή ζωή τής «Βίγλας», γιατί αν έμενε δω δίχως τυπογραφείο κτρ. ή ή κιντινάδα να ξεφυγήσει. Δέ θά πάψει όμως να είναι Μεσολογίτικη. Θά εΐτανε κρίμα να μειεί ή μιμρα τών σημερινών γραμμάτων δίχως ένα λογοτεχνικό περιοδικό. Ζητούμε συγγνώμη από τούς ανθρώπους τών γραμμάτων και τούς αναγνώστες μας γιατί δέ μπορούσαμε να παρουσιάσουμε στό σύνολο τό περιοδικό μας, όπως τό θέσαμε κ' έπρεπε να όγει: Ν' ακολουθήσει πιστά τή Μεσολογίτικη σχολή ποιήσων τήν δυναμικήν Αθηναϊκήν. Και τούτο γιατί όρίσαμε μεγάλες δυσκολίες στη εξέδοσή σημαντικής ύλης. Απ' τ' άλλο φύλλο όμως ή «Βίγλα» π' είναι όργανον τής μεσολογίτικης σχολής αποκλειστικά, αφού άλλωστε έχει νήν υποστήριξη τών κορυφαίων ιδρυτών τής και δασκάλων.

Αναχωρώντας ή «Βίγλα» έφχαριστεί θερμά όσους υποστήριξαν παντιοτρικώς τό έργο τής.

Ομως ή «Βίγλα» θεωρεί καθήκον να έφχαριστήσει και πολλούς άειδαείς τής πέννας... και τή σοβαροφανή, αρχοντοχωρητική τής πόλης μας για τήν άδιαφορία και μάλιστα για τόν πόλεμο, που κήρυξαν κατά τού πρώτου και μοναδικού περιοδικού, που βγήκε στο ποιητικό μεσολόγγι. Περιοδικού που σημαντικά τιμάει τόν τόπο μας και που θά τόν τιμήσει περισσότερο τώσα που μεταφέρεται στην Αθήνα, έχοντας τά μέσα άρθωνα κι απαλλαγόμενο, τό περισσότερο, από έναν άνήθικο πόλεμο που έναντιον του κήρυξαν μερικοί ήθικοί. Τά Σέδομα και Γώμορα τών ήθικων τούτων άνήθικων τής πόλης μας. Γιουτούς κάποιος σφόδρα λέει: Πολλοί είναι οι άνήθικοι που κρύφτονται πίσω από τήν κατόχρηση τού ήθικου γιό να φαίνονται ήθικότατοι.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΣΠΥΡ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ. — «Μαϊστράλις». Έκδοση Γ. Βασιλείου, Σταδίου 42 Αθήνα 1923.

Ο κ Σ Παναγιωτόπουλος είναι ποιητής τής άπλότητας, τής τρυφεράδας, τής χάρης. Του απαλού ήδονισμού και του γλεντιού. Του χαδιάρικου πόνου και τώ, δακρύων του πρωτοβροχίου.

Η άπλότης του, το χαρακτηριστικόν του ταλέντου του, πολλές φορές καταντάει πεζοπορία, κούφια ποιηση. «Σεβντάς», Τό τραγούδι τών πολλών», και πού ζυμώμε δα: διαβίζουμε στίχους και μόνο τήχους. Οι ρίμες του, πάντοτε άψευδάστατες, πολλές φορές τόν παραστέρουν.

Έχει τραγούδια χωρίς ποιήτη («ή Πίστη», τό πείσμα», Σ' όρα χαράς», «Απόλογος», κ' α) καθώς και με τριμένα θέματα. (Το χάρτη πύθος «Χυνοπωριάς».. «Τό κρείδι» κ' α).

Τό ταλέντο του κ Π όχει πολυποικίλο χωρίς έλιγμούς, φτωχότατο. Είναι σάν ένα ρυακάκι που περνάει μέσα απ' τή χλόη και μυρμιρρίζει χωρίς έδναμη, χωρίς όρμη. Τραγουδάει χωρίς κανένα έντονο πρωτόγραμμα. Για μέλλουσα εξέλιξη του ποιητή δέ μιλάμε, γιατί βλέπουμε τραγούδια του παλιά που είναι απ' τά ψεγάδια του στίχου πολύ σπίνια.

«...Παραμυθείς κι' άλυχάει τής ζωής ή έννοια.»

Όμως ό κ. Σ Π. μ' όλες τής έλλειψεις του μάς είναι τυχερότατος γιατί λράφει καθαρώς Έλληνικά τραγούδια. Είναι τραγουδιστής του γλυκογάλαντου αύρανού, του διάφανου φωτός και τής νύχτας. Επίσης είναι αναμφισβήτητον ότι μέσ τή συλλογή του υπάρχουν τραγούδια πρώτης τάξεως. «Γράμμα σε μι' άπεραστική». «Αντάμα πάλι, «Κυνηγοί», «Καίσιουσες», Φλώρα». «Οί έβδηλοι», «Βιτρίνες», κ τ.λ. κ.τ.λ)

Για δείγμα αντιγράφουμε τή Μαγική νύχτα. — Στον κήπο τον όλίθιστο κοιμούνται τά λουλλούδια

ξ'νοιστα, ξέγυμνα τή νύχτα τούτη του μαγισού. Τ'ά δόνη για να νανούρισμα γλυκά τούς λέει τραγούδια

μέ τήν πλατειά κι' άπικραντη χαρά μικρού παιδιού.

Μή απ' τών δέντρων τά κλαδιά γλυστράει τό νέο φεγγάρι σάν καταράχτης άργυρός κι' όρμάει στα γιασεμιά

και μέ τή δίψα τήν τρελή λεβεντινού έρωτάρη τήν ήδονή τρυγάει στ' άβρά κι, εώδιαστα κορμιό.»

Γ. Κ.

ΧΡ. ΛΕΒΑΝΤΑ. — «Στό μεθύσι του πόνου». Αθήνα, 1923.

Πινελιές πρόχειρη και μέ δια άραγμένες σε ύφος δημοσιογραφικό. Ο Συγγραφέας τους θέλει να φιλοσοφήσει να κοινωνιολογήσει λίγο βαθύτερα με κάποια επαναστατική όρμη και έχει μέσα του, με άποτυχαίνει. Στα διηγήματα του γενικώς άφίνει να υποφαινεται ή μίμηση του Βουτυρά χωρίς όμως να μπορεί να υποβαλει και να συγκινήσει τόν αναγνώστη. Ένα μιλίτα με τόν τίτλο «Ο Ήλιος βγαίνοντας» μιτάζει κάπως με τό «Γκρέμισμα τών θεών» του Βουτυρά. Επίσης παρατηρούνται και πολλές άτέλιες τής γλώσσας ή όποια δέν είναι τόσο καθαρή δημοτική στο γράψιμο. όρθογραφία κ.λ.π. Συσταίνουμε στο συγγραφέα ό όποιος δέ μάς προξενεί κι' έντύπωση να έργαστεί με ζήλο και θέληση περισσότερη στην τέχνη και θα μάς δώσει άργότερα με τά προσόντα που έχει πολύ καλλίτερη έργασία.

ΜΙΚΡΟΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

κ Ι.Α. Τό διήγημά σας σε μερικά μέρη άδύνατο. — κ. Α κ. Μερ. έ χώρος ένα μονάχα μάς έπέτρεψε. — κ. Δ. Ρ ο υ ν τ. Λάβαμε κι' εύχαριστούμε. — κ. Σ Β ο υ ρ λ. ,Επιδοθείτε περισσότερο στη σοβαρή φιλολογία και εας βεβαιώ θά πετύχετε. — κ. Ε εν ο δ ό χ ο. Τό διήγημά σου έντελώς άνάλατο. Σύστησε στο μάγειρα να μην είναι τσιγκούνης. — κ. Β. Ν ε ρ μ. δ «Ανικανός σας καλούτσικος, δείχνει πως μπορείτε να γράψετε. Στείλτε μας όμως τίποτ' άλλο. — κ. Α. Ν. Τό «Θεία λειτουργία» έντελώς άτεχνο, τό «Στή λίμνη» κοινή πεζολογία. — κ. Ι Σ., Τ. Μ., Α. Χ ρ ο β., Μ έ μ. Ά ν δ ρ., Φ. Λ α μ., μείνανε από έλλειψη χώρου.

ΛΑΘΙΑ

Στή σελ. 36 ό πρώτος στίχος του «Στον τόπο τής μάχης» να γίνει: «Συλιά γυρίζουν στήσ σφαγής που γλύφουνε τόν τόπο» Στή σ. 57, στίχ. 9: ιδιοτροπιές=ιδιοτροπίες.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ Α' ΕΞΑΜΗΝΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

- Τ. Άγρας: Στὸ ὄργον τὸ πάροχο, σελ. 5
- Γ. Ἀργυροπούλου: Δαχτύρισμα σ. 25
- Γ. Ἀνθοδάσης: Τὸ ἀγέρι πού σφυρίζει σ. 40
- Γ. Ἄρις: Κί' ὁ ἥλιος γέρνει σ. 62
- Τ. Βιτωρόρης: Πόρωση σ. 69
- Ἄ. Δριδάς: Ἀθήνα σ. 52
- Μ. Ζώτος: Κόψε λουλούδια σ. 19
- Σ. Ζαρκιῆς: Φυλακισμένοι σ. 48, Γιὰ πάντα σκλάβοι σ. 62
- Χρ. Ίερογιάννης: Τὴ νύχτα.. σ. 36
- Ἄθ. Κυριαζῆς: Τραγοῦδια τῆς ἀμουδιάς σ. 2
- Ν. Κατήφορος: Τὸ μαχαίρι τοῦ νεκροταφείου σ. 3, 23, Τὰ καθήκοντα τοῦ θεοῦ Ἄγγελη σ. 50
- Γερ. Κασόλας: Πέθαι καὶ καημὶ σ. 22 45
- Ἄντρ. Λαῖζος: Τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγάπης 10, 36
- Ἰωάννης Λιανός: Γυναίκα σ. 26
- Φώτης Λάμπης: Συλλαλητήριο σ. 39
- Καρ. Λαπαθιώτης: Τὰ ρόδα σ. 45
- Ν. Λαῖδης: Θέλω μὲ ἀγάπη σ. 48
- Β. Μεταλογιγίτης: Ὁ κήπος μὲ τὰ ἠλιοτρόπια σ. 10, Ὅπασίες σ. 48
- Μ. Μαλακίσης: Διπλὲς καυμὲς σ. 17
- Ἄκισ Μιράνας: Μικροσία 40, Νύχτα πολέμου 69
- Γιάννης Μπαρόνας: Χυμένη ἀγάπη σ. 49
- Ἄπ. Μαγγανάρης: Κι' ὅσο ἡ ζωὴ πλατύτερη 53
- Σπύρος Νικολάουρας: Γυναίκα σ. 5, Ἀπὸ τὸν «Γῆμον τῆ Μῦθα» σ. 17
- Β. Ντομάς: Νέα γλυπτικὰ ἔργα σ. 15
- Κ. Οὐράνης: Τῆς γυναίκας πού θάρθη σ. 18
- Κωστής Παλαμᾶς: Ἡ «Βίγλα»
- Δ. Παρφίτης: Ἀπ' τίς φωνές τῆς θάλασσας σ. 2
- Γ. Παναγιωτόπουλος: Οἱ ὄμορφες νεκρές σ. 9, Μετὰ τὸ θέατρο σ. 35
- Ἄδ. Παπαδημάς: Ἄγρια νύχτα σ. 33

- Χρῖστος Παλαμᾶς: Γεροντικά σεννέτα σ. 57
- Ἰούλιος Συνγουλιέρος: Ἑβραῖοι ποιητὲς σ. 13, 37, Ἀνατολίτικα τραυλισματα σ. 49
- Σωτήρης Σκίπης: Παρόμοιο τοῦ Γκαίτε σ. 33
- Δ. Σιαμόπουλος: Στὸν τόπο τῆς μάχης σ. 30, Ὁ πολεμιστὴς σ. 62
- Θ. Σκουρλῆς: Ἀπ' τὰ «Πάρωρα» σ. 65
- Γ. Τσουκαλᾶς: Θυμᾶσαι; σ. 8, Κάτου ἀπ' τὸν ἥσκιον ἐνὸς ὄρνέου σ. 20, Τρίστιχα 26, Ἰδοὺ ἐνομφίος ἔρχεται σ. 62
- Βελ. Φέρρης: «Φθινόπωρον» σ. 6 φινέτωρο 65
- Χρ. Χρηστοβασιλῆς: Ὁ λίκος πιστινὲς σ. 6
- Ἄγγελος Χρυσάνθεμος: Χειμῶνας σ. 9, Τὰ πράσινα μάτια σ. 20
- Πέτρος Χάρης: Στὴν ἀεροναυτιὰ σ. 8, Τὸ τραγοῦδι τῆς τρελῆς σ. 46
- Μπάμπης Χρέλιας: Δυστυχισμένοι ἄνθρωποι! σελ. 59
- Θρήνος Ψυχάλας: Ψυχάλας σ. 42

ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

- Οσκάρ Οδύνη: Ἐγωστὲς γίγοντες σ. 11, Ἡ ἀιδόνη καὶ τριαντάφυλλο 27, μετ. Κ Γ
- Ἰσοδὰ Ἀλεβή: Τραγοῦδια τῆς ἀγάπης σ. 21 52 (μετ. Ἑβραϊκὰ Ι. Συνγουλιέρου).
- Τσερνιχώφσκι: Σοννέτο σ. 54 (μετ. Ι. Συνγουλιέρου)
- Z. SCHNIOF: Μαργαρίτες 23 (μετ. Ι. Συνγουλιέρου)
- PIERRE M LLE: Ὡς ὁ κ' τακλεισμός γίνηκε σὶὰ χυμένα σ. 40 (μετ. Ι. Ρ.)
- FRANCIS JAMEES L EGLISE HABILLÉE DE FEUILLES (MET, Ι. ΠΑΝΑΓ)
- JEAN MORÉAS: FUNÈRAILLES Σ. 67

ΑΝΤ. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗ Ο ΚΨΟΠΟΔΑΡΟΣ (διήγημα Μετολογγιστικο). Δημοσιέζεται στην Αίτωλο—Ακαρνανική ἐφημερίδα «Στερεὰ Ἑλλάς».

ΘΕΜΟΥ Σ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ: «Ο ΚΑΛΠΤΕΧΝΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ» Δράμα σὲ 5 μερῆ. (Τὸ λάβουμε τὴν τελευταία στιγμή, θα γράψουμε σ' ἄλλο φύλλο.)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

- «Πεντακροτήκη». —Μηνιαῖον καλλιτεχνικὸν περιοδικόν. Διευθ. Δ. Κολογερόπουλος. Ἀθήνα, ἔδδς Χαρ. Τρικυπῆ 22.
- «Ταριξία». —Μηνιαῖον περιοδικὸν ἐργαχείρων καὶ σιρμῶν. Διευθ. Χ. Ζατάδης, Κολοκυθῆς 7, Ἀθήνα.
- «Λογοτεχνικὲς Σελίδες». —Μηνιαῖον περιοδικόν. Διευθ. Ρ. Κτιστάκης, Τῆς ὁδῆς Στ. Καφομένος, Χανιά.
- «Φύρα». —Μηνιαῖα λογοτεχνικὴ ἐκδοσι, Ἑλλάς.
- «Ὁρθεο». —Μηνιαῖον φιλολογ. περιοδικόν. Διευθ. Τ. Τσιμπός, Φαβιέρου 7 Ἀθήνα.
- «Ἐπιθέωρησις». —Μηνιαῖον περιοδικόν. Διευθ. Π. Ἀδούρης, Ζακύνθος.
- «Ἰπλάλληλι». —Ἐβδομαζαῖον ὄργανον τῆς Δέσχης δημοσίων ἀλλήλων. Νίκης 26 Ἀθήνα.
- «Ὁρθεο». —Δεκάπενθήμερῃ φιλολογικὴ καὶ ἐπιτημονικὴ ἐπιθεώρησις. Διευθ. Π. Ἀδούρης, Κέρκυρα.
- «Ἡλτίσιμος». —Ἐβδομαζαῖον ἐπιθεώρησις. Διευθ. Γ. Ἀνέτης Πάρος.
- «ΕΛΛΗΝ». —Ἡμερησία πολιτικὴ, φιλολογικὴ καὶ ἐπιτημονικὴ ἐφημερίς. Διευθ. Π. Δ. Μαρτίνης. Πραξία, ἔδδς Πέοντος, Κέρκυρα.
- «Πεντακροτήκη». —Μηνιαῖον ἐβδομαζαῖον ἐργαζόμενον περιοδικόν. Διευθ. Π. Τατάκης. Πραξία: 140 WEST 26TH STREET, NEW YORK.
- «Ἰπλάλληλι». —Μηνιαῖον ἐβδομαζαῖον ἐπιθεώρησις. Διευθ. Π. Δ. Μαρτίνης. Πραξία, ἔδδς Πέοντος, Κέρκυρα.
- «Λεμόσος». —Φιλολογικὸν καὶ ἐπιτημονικὸν περιοδικόν. Διευθ. Λ. Ζώης, Ζακύνθος.
- «Καμπάνια». —Διευθ. Στρατῆς Μουριδέλης, Μυτιλήνη.
- «Ἰπλάλληλι». —Μηνιαῖον δελτίον τοῦ «Συνδέσμου Ἑλλήνων ὁπῶν δικαιομάτων τῆς γυναικὸς». Διευθ. συντάκτρια: κ. Ἐλένη Κερύλλου, Ὁδῆς 12 Ἀθήνα.
- «Μυροθέλιος Ἄστρος». —Δεκάπενθήμερον περιοδικόν. Διευθ. Ἀντών. Γεωργιάκος, Ἄγρια.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

- Ἀργεῖον, Μίμας Ἀδρικόπουλος
- Ἀθῆναι, Χ. Γαλιῆς (Σοφοκλεῖου 8)
- » Μ. Ζαρκιῆς (Περακτοῦ Παν. ἐπιστημίου)
- » Γ. Βασιλείου [Σταδίου 42]
- Ἀλεξάνδρεια, Σ. Παύλης (Β. Ρ. 1146)
- Ἐβροῖς, Περιοδικὸν «Φάρος»
- Ἐρετανική, Γ. Βασιλείου [Ἀκρίτα 3]
- » Π. Παυλῆς (Βουλγαροκτόνου 1)
- Ἐφῶν, Ἰωάν. Ἡλία
- Ἐρετανική, Πίπης Μαρτίνης
- Ἐρετανική, Τάσος Δουκῆς
- Ἐρετανική, Δημ. Ζαρκιῆς
- Ἐρετανική, [Καπὸ], σ. Κομνηνός
- Ἐρετανική, Κηφ. Φινεπιάς
- Ἐρετανική, Ἀγγελοῦ [σ. 100]
- » Δημ. Ἀνδρικόπουλος (Σοφοκλεῖου 8)
- Περακτοῦ, Χ. Παπαδάκης [Κολοκοῦρα]
- Σύρα, Γεωρ. Σταθοπούλου.
- Χανιά, Γεωργίας Φορτσάκης
- Χίος, Σ. Μπιρλῆς.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι ἀπὸ ἕνα πᾶ μέρη.

ΘΕΛΕΤΕ

Ἐὰν ὁ ὄχθος στερεὰ, κομψὰ καὶ μετὰ μόδα, τρέξαιτε σὺ

ΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΕΟΔ. ΚΑΒΒΙΟΥΔ

Ἄργεῖον

Μαθηταί!

Τὰ βιβλία σας κι' ὅλα τὰ ἐβδόμη γραφικῆς τὰ πέρινατε ρυινώτατα στο

"ΜΙΚΡΑΚ"

ΠΟΣΤ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΔΟΥ

Ἄργεῖον